

nødenheder, og det Udbytte, som ved dette besværlige Maskineri skulde vindes, forholdsmæssigt at være saa ringe, at vi, som sagt, ikke troede at kunne lægge et saadant System til Grund for Regjeringens Forslag, og dog vidste vi som alt antydet ikke selv at gøre noget bedre Forslag i saa Henseende.

De enkelte Forslag til Lønningsforbedringer, som ville findes i Udkastets forskjellige Afsnit i 34 forskellige §§, skal jeg endnu kun ganske kort berøre, fordi jeg som alt antydet sigter for ikke at kunne fremstille de mange Enkeltheder, hvorom der her er Spørgsmaal, paa nogen orienterende Maade; hvorimod Paragrapherne, sammenlignede med Kommissionens Betænkning og den Dørgjørelse, som er vedheftet Lovforslaget, strax turde vise de ærede Medlemmer, hvorledes Sagen stiller sig efter Regjeringens Forslag.

Hvad det første Afsnit angaaer, nemlig det, der vedkommer Embedsmænd i Ministerierne, saa har Kommissionen, hvis almindelige Anskuelse Regjeringen her ganske har kunnet tiltræde, stillet sig den Opgave paa den ene Side at begrænse Antallet af Embedsmænd, altsaa Antallet af Pensionberettigede, og i Forbindelse dermed at tilvejebringe en forholdsmæssig Gruppering af de forskellige Klasser af Embedsmænd, naar Tallet ikke stiles høiere end fornødent, idet paa den anden Side saadanne Lønninger foreslaaes, som kunne skjønses at være et passende Bedrag for det Arbejde, hvorom der er Spørgsmaal. Det er tilfødt det almindeligt statsøconomiske Princip om Arbejdets rette Betaling, om hvis Fyldestgørelse der her er Spørgsmaal. Det gjælder at finde Betalingen, som Arbejdet er værd, naar alle de Forhold tages i Overveelse, som her ved maae komme i Betragtning. Den første § omhandler Departementscheferne. Medens der for Tiden er een Generaldecifor og 9 Departementschefer, gaaer Forslaget ud paa, at der skulde oprettes et Revisionsdepartement, samlet for alle 3 Ministeriers Vedkommende og stillet under en Departementschef, en Generaldecifor, som altsaa blev stillet noget særegent, noget anderledes og høiere end de andre Departementschefer, og derfor er sat i Klasse

med de allerhøiest lønne Embedsmænd, umiddelbart under Ministrene, hvem der derhos maatte tilforordnes een Committeret. Dernæst er der foreslaaet 7 Departementschefer istedetfor 9, men i Forbindelse dermed ogsaa en Contoirchef og en Expeditionsscretær mere end af Kommissionen foreslaaet.

§ 2 handler om Contoircheferne og det øvrige Embedspersonale i Contoirerne. Her vil, istedetfor at der for Tiden er — jeg seer bort fra Archivpersonalet, med Hensyn til hvilket der efter § 3 ikke for Tiden vilde ske nogen Forandring — 19 Contoirchefer, 1 Secretair og, om jeg tør bruge det almindelige Udtryk, 42 Fuldmægtige og 2 Kassere, efter Forslaget blive 17 Contoirchefer, altsaa 2 Contoirchefer mindre, Indenrigsministerens Secretair, dernæst 6 Expeditionsscretærer, 19 Expedienter og 9 Revisorer, tilsammen altsaa 34, det vil sige: 8 færre end tidligere. Istedetfor de 2 Kassere vilde der endelig blive 1. Ifølge disse 2 Paragrapher vil der saaledes istedetfor 74 Embedsmænd blive 62, altsaa en Nedsættelse i Antallet af 12. Forhøielsen i Lønning vil i en temmelig paafaldende Grad svare til den Forhøielse, som i indværende Aar har været bevilget efter Tillægslønningsloven. Det samlede Gage- og Beløb vil nemlig blive forøget med 14,300 Rd., medens der er bevilget for indværende Aar i Tillægsloven 13,314 Rd., hvorimod der iffor var bevilget i Tillæg 21,168 Rd.

Det næste Hovedafsnit angaaer Domstolene. Her indtræder efter § 4 ikke ved Siden af Lønningsforhøielsen nogen Forandring med Hensyn til selve det egentlig dømmende Personales Antal, men derimod efter §§ 6—8 en Formindskelse med Hensyn til de i Contoirerne ansatte Embedsmænds Antal. Resultatet i den Henseende vil sees af den ofte omtalte Dørgjørelse. Det stiller sig i Korthed saaledes, at istedetfor 85 (86) Embedsmænd vilde der for Fremtiden blive 66, altsaa en Afgang af pensionberettigede Embedsmænd af 19 (20); Forhøielsen i Løn for Domstolene vil kunne anslaaes til: 15,600 Rd., efter de for Tiden bestaaende Aldersforhold